

Chodoviny

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L.P. 2022

1

*...Hospodin požvedá duši,
rozjasňuje oči, dává zdraví,
život i požehnání.*

(Sfrachovec 34,17)

PF 2022

ZAMYŠLENÍ 4 / ROZHOVOR 6 / ČESKÉ NEBE 10 / ZEPTALI JSME SE 12 / KSK 14 / DĚTSKÉ OKÉNKO 16 / CHARITA 18

■ 27. 11. / Výroba adventních věnců / Divadlo O pejskovi a kočičce

■ 5. 12. / Mikulášská nadílka v KCMT

■ 8. 12. / Slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie / Svěcení ornátu

■ 12. 12. / 3. adventní neděle (ružová) / Adventní koncert Vivat Flauto

Statečný rozhovor s Hospodinem

Žalm 139 – ¹Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě. ²Viš o mně, ať sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat. ³Sleduješ mou stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy. ⁴Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno. ⁵Sevřel jsi mě zezadu i zepředu, svou dlaň jsi položil na mě. ⁶Nad mé chápání jsou tyto divy, jsou nedostupné, nestačím na to.

Náš Bůh je jedinečný. Zná své stvoření a přítom je Stvořitel, který chce být poznán, chce být člověkem nalezen. Tak proč to nezařídí přímo? No protože by to člověk nevydržel a protože poznání se rodí z hloubky láskyplného vztahu, o který mu jde. Toto prazvláštní napětí a touha být nalezen, být vpravdě poznán a zároveň připustit proces růstu lásky pramení z Boží přirozenosti. Trochu obrazně – jako když si malé děti hrají a skrývají se a volají „najdi mě“. Touží totiž v posledku po tom, aby byly nalezeny a poznány.

Bůh se však neskrývá, On je jen viditelný jinými očima, jiným zrakem než běžným fyzickým, a proto jde o proces láskyplného vztahu. Vždyť ani poznání druhého člověka nekončí fyzickým zhodnocením druhé osoby, ale úrovní vnitřního zraku, který je disponován láskou. Náš život je tak velkou školou umění dívat se, nalézat nepoznané a nás přesahující. Vlastně je to jeden základní rys lásky, nenásilně objevovat, respektive zahlížet či žasnout nad bohatstvím Stvořitele spolu-lidí či celého stvoření. Je fascinující dívat se na tajemství vánoční doby znovu

a znovu. A ještě jednou. Na Boha stávajícího se dítětem, nechávajícího se poznat ve zcela jiných souřadnicích, než je „zlato, kadidlo a myrha“, které mu sice náležejí a jsou znamením Jeho vznešenosti, avšak které On vůbec nepotřebuje.

Zkusme se nechat pozvat Bohem v tomto novém roce k objevování a žasnutí. Zkusme u sebe obnovit schopnost dět dívat na svět, na sebe i na Boha pravdivě, s úctou a s úžasem probouzejícím lásku. Nevyžaduje to nic víc než obyčejnou pokoru a statečnost, jakou měly velké postavy v Písmu – Maria (rozhovor s andělem), Petr (vyznání u Cesareje), Abraham (licitace u Sodomy), Jan Křtitel (při křtu Ježíše) a nakonec celé vítězné nebe, ke kterému jsme zváni i my všichni. *P. Michael*

SLOVO REDAKCE

Milí přátelé a čtenáři Fchodovin, stojíme na prahu nového roku. V těchto chvílích si více uvědomujeme, na čem v životě opravdu záleží. Za poslední dva roky jsme toho prožili tolik jiného. Uvědomili jsme si, jak potřebujeme jeden druhého a že je moc potřebné mít mezi sebou pěkné vztahy. Také jsme mohli vidět, jak je potřebná víra a důvěra v Boží pomoc a Jeho prozřetelnost. A jak je důležité s Ním být, s Ním žít, Jeho zvat do všech problémů. Lidé kolem nás potřebují také tuto jistotu. Víru a dětskou důvěru nelze nikomu darovat, je to milost. Ale co darovat můžeme, je, že my sami budeme žít v pokoji, radosti a v lásce s Bohem. A Bůh se skrze nás bude projevovat. Lidem kolem nás bude hezky a budou Boha v nás vidět. Žijme proto každý den tak, aby nic v nás Bohu nebránilo a lidé Mu, aniž by to tušili, otevírali svá srdce a nechali se Jím obdarovávat.

**Požehnaný každý den v novém roce
za redakci přeje Katka**

NA VLNÁCH MELODIÍ SVATÉ RODINY

Jako v každém kalendářním roce, tak i v lednu 2022 stojíme každý z nás na startu mnohdy náročného běhu. Někdo chce utíkat hned od startu co nejrychleji, můžeme říci sprintem, ale zapomíná takový jedinec, že brzo bude unaven, vyčerpán. Rozumně říkají latiníci: *Festina lente (Pospíchej pomalu)*. Druzí s nějakým handicapem, na vozíku, s francouzskými holemi, ti se pohybují pomaloučku, metr za metrem. Další jedinci jsou upoutáni na lůžku v nemocnicích nebo ve svých rodinách, ale i pro ně ubíhá čas, i oni prožívají běh svého života.

Ať už nasadíme různé tempo, důležitý je dobrý pocit, dobrá nálada, i když často přijdou různé překážky, různé zkoušky, nemoci a bolesti. A k tomu nám nádherně slouží rodina nebo společenství. Někam patřit, nebýt sám. K tomu máme i v naší farnosti různá společenství, jen je využít, a zapojit se tak do farní rodiny. V rodině a ve společenství člověk získá základ pro dobrý běh celým kalendářním rokem, celým svým životem. Ať je mladý, středního věku, dříve narozený, muž, žena, svobodný, ženatý, vdaná... I Ježíš, aby se mohl narodit a žít jako člověk, musel mít své rodiče, musel žít v rodinném společenství. I později ve svém dospělém životě měl kolem sebe lidi, dokonce často i velké zástupy. Apoštolové vytvářeli Ježíšovi blízké společenství, pocit rodiny, i když tam také byly různé individuality, různé názory. Jistě to nejkrásnější prožil ve své rodině, u svých rodičů. Jistě i pro nás je Svatá rodina nedostižným vzorem vztahu lásky otcovské, synovské a mateřské. Je pro nás příkladem úcty k tajemství druhého člověka, respektování jeho

individuality a osobnosti. Ale zároveň je ukázkou poslušnosti a podřízenosti autoritě. I když byl Ježíš Syn Boží, podřídil se lidské rodičovské autoritě (třeba coby dvanáctiletý v chrámě, Lk 2,48–52).

Co je pro nás důležitější, je poznání, že život Svaté rodiny byl nesnadný, ba těžký, a bylo v něm mnoho nejen radostí, ale i bolestí a různého strádání. A právě to je pro nás a pro naše prožívání rodinného a manželského života velikou oporou a povzbuzením. Neexistují vztahy mezi námi lidmi, aby nám nepřišely mnoho trápení a řadu obtíží. Nejhorší je, když lidé spolu nemluví nebo každý mluví jiným jazykem. Často bývá, že si každý vysvětluje problém podle sebe, podle svého egoismu, svého sobectví a svého vítězství. Náš pozemský život je putování slzavým údolím, kde si jeden druhému jdeme na nervy. A jsou lidé, kteří nám někdy jdou na nervy moc. To je realita. A co teď s ní? – Při většině konfliktů si lidé během sporu ani rozumět nechtějí. To je kořen problémů, nedorozumění, střetů, že lidé si **rozumět nechtějí**. A proč? Protože je v nás **málo lásky**. Namlouváme si, jak už umíme milovat, a přitom je to právě projev našeho velkého sobectví, milujeme vždy jen sebe a ne bližní, ne toho druhého, s kterým jsme ve sporu. Kdybychom měli v sobě více lásky, tak bychom dokázali vidět svět trochu jinak, asi takto: Představme si rodinu – otec, matka, děti. Chlapi jsou někdy ubručení, někdy i nadávají, jsou hrubšího zrna, jsou také ve své podstatě ješitní. To je jejich mužský projev. Můžeme říci, že se v rodinném orchestru projevují jako baskytara. Utvrzují rodinnou hudbu a dodávají

všemu jasný důraz. Ženy jsou někdy uječené, náladové, přecitlivělé, některé dokonce i hysterické, jindy zase usměvavé, melodické, milé... Je to taková škála nástrojů, jako jsou flétny, pikoly, ale také jemný hlas houslí. A k tomu se přiřazují děti. V dětském věku milé, roztomilé, okouzlující, ale také zlobivé, někdy ječivé... V dospělejším věku v pubertě hrají všemi nástroji na nervy.

Všechno musí být harmonicky sladěno. Není dobré, aby hrál stále jeden nástroj sám a aby se hrálo pořád. Příliš dlouhé poslouchání tvrdé hudby z člověka dělá neurotika. Proto je nutné také vypnout a naslouchat tichu. K tomu, aby všechno harmonicky fungovalo, je třeba silná dávka lásky. Láska se dokáže podívat jinak, dokáže v konečné fázi reagovat odlehčujícím slovem a úsměvem. Milující žena dokáže svému muži říct: „No, ty kdybys nebručel a nenadával, tak bychom ani nevěděli, že máme doma chlapa.“ Milující muž dokáže zhodnotit všechna nedorozumění nakonec úsměvem a konstatováním: „Ty mě někdy dovedeš tak vytočit a těmi nelogickými argumenty tak rozhodit, že se mně v celém těle vyčistí krev. Ale ještě že tě mám, vždyť jsi jinak velmi hodná a bez tebe by nebyl domov.“ A děti, které někdy mají pocit, že rodiče proti nim pořád něco mají, kdyby se dokázaly zeptat: „Co vám vadí, co je důvodem toho, že se hněváte? A co tedy mám udělat?“ – a ne pořád klást protiargumenty a být v opozici. – Tak se chováme právě proto, že nemáme dost opravdové lásky.

Novomanželům se většinou čte při sňatku úryvek z velepisné lásky od svatého Pavla: „**Láska je dobrosrdečná, nezávídí, nehnevá se, odpouští, všechno omlouvá...**“ Kdybychom se tím opravdu řídili a nebyli někdy jen křesťany teoretiky, pak by život vypadal jinak.

Na každém vztahu se musí stále pracovat a jako sportovci stále trénovat. Ať už jde o mezilidské vztahy, tak i o vztah k Bohu, k Ježíši Kristu, k Panně Marii, ke svatému Josefovi i k dalším svatým, našim patronům... Přeji nám všem, abychom dokázali budovat ty správné vztahy lásky, porozumění, vzájemné úcty, aby náš život byl opravdu Bohu milý.

Váš jáhen
Pavel Urban

sváteční krátké počtení

VYBÍRÁ CHARLES TVRZNIK

Brána do nového roku

Brány odjakživa někam vedly. Do města nebo z města. Do kláštera nebo z kláštera. A teď si představte bránu, která nevede nikam. Žádná slavobrána pro vítěze nebo vojevůdce. Brána, kterou mám na mysli, nebyla postavena pro člověka. Byla postavena proto, aby jejím středem prošel každý rok jednou – v den slunovratu – paprsek slunce. A aby všichni přítomní mohli oslavit, že nastal další rok. Ta brána je stará asi tři tisíce let a stojí na jedné náhorní planině v Bolívii. Je dokladem toho, že dávní předkové dnešních bolivijských Indiánů znali výborně astronomii. A také stavitelství a sochařství, protože kromě sluneční brány kolem postavili krásné paláce a sochy ohromné velikosti. Z těch jsou dnes jen rozvaliny. Jen brána slunce jako by unikala času. I v dnešní době přicházejí Indiáni a zvědaví turisté, aby jednou v roce viděli východ slunce. Měřit čas bylo vždy touhou lidstva. My nemáme bránu, ale kalendář. Ten nám zase říká, že se změnilo postavení Slunce a Země tak, že uplynul jeden rok. Slunce projde branou a budeme o rok dál! Co si bereme na druhou stranu brány, kterou jednou v roce pomyslně procházíme? Jsme s tolika skutečnostmi nespokojeni, o tolika věcech bychom jednoznačně řekli: To se musí rozhodně zlepšit! Na hrobce jednoho biskupa z 11. století v kryptě Westminsterského opatství stojí vytesáno: „Když jsem byl mladý a svobodný a má fantazie neznala hranic, snil jsem o tom, že změním svět. Jak jsem stárnul a moudřel, zjišťoval jsem, že svět se nezmění, tak jsem svůj záměr trochu omezil a rozhodl se změnit jen svou zemi. Ale jak se zdálo, nedala se změnit ani ta. Na sklonku svého života jsem podnikl poslední zoufalý pokus a rozhodl jsem se změnit aspoň svou rodinu, své nejbližší. Ale ani to se mi bohužel nepodařilo. A teprve nyní, na smrtelném loži jsem si uvědomil, že kdybych byl nejdříve změnil sebe, šel bych příkladem své rodině, a ta by se také změnila. S pomocí a povzbuzením své rodiny bych dokázal zlepšit svou zemi a - kdoví? – možná i změnit celý svět.“

Podle Prokopa Siostrzonka

Chci se více modlit a rozjímat

Pana Jindřicha Sirovátku můžeme vídat v naší farnosti už řadu let při službě akolyty. Ale málokdo asi ví, že se podílel po sametové revoluci na vzniku nakladatelství Portál a jeho rodina založila nakladatelství Doron. Nejen o tom se můžete dočíst v následujícím rozhovoru.

• Pane Jindřichu, jak dlouho žijete v naší farnosti?

Na Jižní Město jsme se přistěhovali v roce 2014 z Tuchoměřic kvůli manželčině nemoci, chtěli jsme být blíže lékařům.

• Kdy a jak k tomu došlo, že jste akolyta, oslovil vás asi otec Michael? Jak tuto službu vnímáte a jak vlastně prožíváte být takhle blízko Ježíši?

Jsmo členy Komunity Chemin Neuf. Její členové vykonávají službu akolyty. S otcem Michaelem se známe už od roku 1992. Když jsme přišli na mši sv., hned mě oslovil.

Podávat tělo, příp. krev Pána Ježíše vnímám jako radostnou, ale i zavazující službu.

• Když se podíváme hlouběji do minulosti, nemůžu se nezeptat na vaši činnost v samizdatu. Jak jste se k tomu nachomýtl?

V období tzv. normalizace se naše občanské postoje postupně radikalizovaly, narůstalo v nás protikomunistické cítění, touha se nějak angažovat a přispět k pádu režimu.

Dostávali jsme dokumenty Charty 77 v podobě Informací o Chartě 77 a také Informace o církvi, které jsme opisovali a předávali dál. Tak jsme se pomalu dostávali do síle lidí, kteří se věnovali hlavně katolickému samizdatu.

Manželka se stala členkou kolektivu překladatelů nakladatelství P. Oto Mádra, což byl hlavní organizátor katolického samizdatu v Čechách v 70. a 80. letech.

Zúčastňovali jsme se bytových seminářů, především překladatelských, a poznávali další angažované lidi, např. P. Josefa Zvěřinu či sestru Magdalenu Schwarzovou.

Od začátku 80. let jsme jezdili na duchovní cvičení do Erfurtu, která pořádala kongregace salesiánů. Součástí tohoto salesiánského společenství bylo i Sdružení salesiánských spolupracovníků. Okamžitě

Jindřich, nejmladší na klíně

jsme s manželkou projevili zájem stát se jeho členy, což se po roční formaci a složení slibů stalo a ještě více nás to posunulo v naši angažovanosti v katolickém samizdatu. Časem jsem v zaměstnání dostal nabídku vést oddělení, které vydávalo odbornou publikaci, vymínil jsem si ale, že nevstoupím do KSČ ani do Svazu přátel SSSR. Chtěl jsem získané zkušenosti a dovednosti využívat v samizdatové činnosti.

V roce 1986 jsme se se salesiány rozhodli, že vydáme časopis pro mladé, vznikl tým spolupracovníků a v roce 1987 časopis Čtení do krosny. Během let 1988-89 jsme vydali celkem 5 čísel.

Dvakrát jsem byl v souvislosti se samizdatovými aktivitami na výslechu StB. Kvůli vydávání Čtení do krosny jsem vyslychán nebyl.

• Jaká změna nastala po revoluci? To už jsem zažila i já a pamatuji si na časopis AD.

Během setkání redakčního kruhu jsme snili a plánovali, že až se jednoho dne komunistický režim zhroutí, založíme nakladatelství zaměřené na výchovu a vzdělávání mládeže. Což se hned po listopadu 1989 stalo. Já i ostatní členové redakční rady jsme dali okamžitě v zaměstnání výpověď. Už 1. prosince 1989 se konala schůzka všech osob z celých Čech a Moravy, pracujících v katolickém samizdatu, v klášteře v Břevnově, kde každý podal informaci o své činnosti a o zamýšlených plánech. Já jsem informoval o úmyslu salesiánů založit nakladatelství orientované na výchovu a vzdělávání dětí a mládeže. Nejdříve jsme začali v nakladatelství Zvon (založené Václavem Vaškem) vydávat pokračovatele Čtení do krosny – měsíčník AD, zvaný „Ádečko“. Mimochodem „Ádečkem“ prošli jako šéfredaktoři třeba známý písničkář Bob Flieder, dále současný autor mnoha knižních rozhovorů a redaktor časopisu Universum Josef Beránek, nynější ředitel VOŠ Jabok doc. Alois Kříšťan, jako externista spolupracoval současný šéfredaktor webu „Aktuálně“ Josef Pazderka atd.

Posléze jsme společně se salesiány dospěli k závěru, že naše plány a vize jsou ambicióznější, a založili jsme koncem roku 1990 samostatné salesiánské nakladatelství Portál, jehož jsem byl prvních osm let ředitelem.

• Kde všude jste bydleli? Věděli o tom, co děláte, sousedé?

Jak naše rodina mohutněla, několikrát jsme se stěhovali, bydleli jsme nejdříve na Strži, posléze

Promoce na ČVUT, 1965

na Pankráci, na Novodvorské, na Vinohradech a v Holešovicích. Sousedí na naší činnosti nevěděli, byli jsme dost obezřetní.

• Zeptám na vaše dětství – kde a kdy jste se narodil? Byl jste ve víře vychováván svými rodiči?

Jsem válečné dítě. Narodil jsem se v roce 1943 v Sudetech, v Zabrušanech blízko Duchcova. Měl jsem ještě tři sourozence, nyní mám už jenom bratra, já byl nejmladší. Všichni čtyři jsme byli brzy po narození pokřtěni v římsko-katolické církvi. Má křestní kmotra, moje teta, ještě žije. Je jí 92 let.

Otec byl horník, matka zpočátku v domácnosti, posléze byla úřednice. Navštěvoval jsem do roku 1952 náboženství, potom byla výuka náboženství ve škole zrušena. V aktivní víře nás rodiče nevychovali, ale ctily se u nás v rodině křesťanské hodnoty, zvláště hezké vzpomínky mám na slavení neděle.

• Jaká byla vaše profesní dráha?

Po základní škole jsem absolvoval Jedenáctiletou střední školu v Duchcově. Promoval jsem v roce 1965 na Fakultě technické a jaderné fyziky ČVUT. Po vojenské službě jsem nastoupil do Výzkumného ústavu pro sdělovací techniku. V roce 1983 jsem opustil práci v laboratoři a vedl publikační oddělení vědecko-technických a ekonomických informací, až do konce roku 1989. Po revoluci jsem se věnoval nakladatelské činnosti.

Svatba, 30. 7. 1968

• **Jak jste se seznámil se svou paní?**

Do Alžběty jsem se zadíval v knihovně v našem ústavu, kde pracovala a kam jsem chodil studovat odborné časopisy. Svatbu jsme měli 30. července 1968 v kostele u sv. Havla, oddával nás páter Jiří Reinsberg. V letech 1969 až 1974 se nám narodily čtyři děti: Kristina, Jakub, Jan a Tereza, v roce 1982 přibyla ještě dvojčata Štěpán a Michal. Máme 17 vnoučat od pěti dětí, jeden syn studuje KTF UK, směřuje ke kněžství.

• **Jak jste děti vedli, jednak k víře a také ke správnému postoji vůči totalitě?**

Naše rodina byla velmi otevřená, sdíleli jsme s dětmi náš život, jak co se týče víry, tak i občanských postojů. Děti nebyly v Pionýru ani ve Svazu mládeže. Stýkali jsme se s mnoha početnými křesťanskými rodinami a několika kněžími i řeholnicemi, některé děti jezdily na salesiánské chaloupky. Nesnažili jsme se před dětmi nic tajit. Revoluci a události po ní jsme s nimi prožívali hodně intenzivně. Jeden náš syn byl dokonce 17. listopadu na Národní třídě.

• **Jak došlo k tomu, že jste se stal ředitelem nakladatelství Portál?**

Neskromně přiznávám, že jsem byl hlavním iniciátorem založení salesiánského nakladatelství, a tehdejší provinciál salesiánů P. Ladislav Vík se založením souhlasil. Zřejmě po zkušenostech se Čtením

do krosny. Dobrodinec salesiánů, pan Bohuslav, odkázal salesiánům velký statek v Kobylisích a na tomto statku jsme začali působit.

Nikdy předtím jsem nebyl tak motivovaný v zaměstnání jako v Portále. Navázal jsem tam pevná přátelství, která trvají dodnes. Nicméně po osmi letech se dostavila silná únava, odešel jsem na dva roky do Karmelitánského nakladatelství a pak v roce 2000 jsme založili rodinné nakladatelství Doron, které jsme provozovali do roku 2012.

• **Co ten název znamená?**

Doron je řecky dar.

• **Když se zeptám ještě více osobněji, jak prožíváte živý vztah s Bohem? Zažil jste nějakou událost, kdy jste opravdu pociťoval Boží zásah nebo vedení?**

Mám rád duchovní knihy. V současné době bych se chtěl věnovat hlavně Písmu svatému. Rád bych postupně opustil aktivistický způsob života a více se modlil a rozjímal.

Jsem přesvědčen, že ve svém dosavadním životě jsem pociťl třikrát Boží zásah.

Statek v Kobylisích, sídlo nakl. Portál, 1992

Vánoce, 2019

Poprvé, když jedno děvče, se kterým jsem měl dvouletý vážný vztah, tento vztah vypovědělo. Tehdy jsem byl volný pro vztah s mou ženou, mou životní láskou, která mě přivedla ke Kristu a se kterou jsem prožil a prožívám naplněný rodinný život.

Podruhé, když jsem v jedné kritické chvíli při hospitalizaci v nemocnici usoudil, že umírám. Požádal jsem personál, aby zavolali kněze. Navštívil mě P. Reinsberg, který mi udělil svátost nemocných pod podmínkou, že po uzdravení do roka přistoupím ke generální zpovědi.

Potřetí, po opuštění Portálu jsem se už nemohl vmlouvat, že se pro nával práce nemohu zúčastnit týdne obnovy manželství – Kány. Naše manželství se prohloubilo a my se s manželkou stali členy Komunity Chemin Neuf.

• **Jaké verše z Bible máte oblíbené? Jaké oblíbené patrony nebo i současníky máte a proč?**

„Já jsem cesta, pravda a život“ a „Beze mne nemůžete dělat nic“.

Mí oblíbení patronové jsou sv. Terezie z Ávil, sv. Terezie z Lisieux, sv. Ignác a mí birmovací patroni – sv. František pro svou radikalitu, chudobu a vztah ke stvoření, sv. Mikuláš pro svou štedrost a sv. Filip Neri pro svou radostnost. Současného papeže Františka si vážím pro jeho skromnost a autenticky žité a hlášené křesťanství.

V Litomyšli

• **Co byste na závěr chtěl vzkázat čtenářům tohoto rozhovoru?**

Velmi mě oslovuje výrok sv. Jana Pavla II. – „Lásku bez kříže nenajdeš a kříž bez lásky neuneseš.“

Děkuji za milý rozhovor a přeji vám i vaší rodině pevně zdraví a Boží požehnání.

Katka

(Doporučujeme obsáhlejší nezkrácenou verzi, kterou najdete na webových stránkách KCMT.)

Pro leden vám nabízíme dva kandidáty pro české nebe, dvě osobnosti 20. století, které v naší zemi zanechaly trvalou stopu dobra a lásky. Dne 7. ledna 1991 se narodil pro věčnost P. Jan Ev. Urban, OFM, který stál u zrodu s námi spřízněného spořilovského kostela sv. Anežky České; 17. ledna 1953 si k sobě Hospodin povolal prvního českého salesiána, P. Ignáce Stuchlého, SDB.

P. JAN EV. URBAN, OFM

„Víra je každý den novou událostí v životě křesťana. Čiňte dobro a svět bude o vaše dobro lepší!“

(P. Jan Ev. Urban, OFM)

Všichni jsme děti své doby, ale někteří jsou i jejími tvůrci. Jedním z nich je **P. Jan Evangelista Urban, františkán**, učitel duchovního života, kněz hluboké zkušenosti s Bohem, člověk modlitby a kontemplace, zakladatel Sester Apoštolátu sv. Františka. Narodil se 20. února 1901 v Praze na Žižkově. Rodiče mu dali jména Josef Vojtěch. V deseti letech začíná ministrovat a ve třinácti letech přistupovat denně k svatému přijímání. Modlitba, Eucharistie, četba životopisů svatých a vliv dobrých kněží v něm vzbuzují touhu po kněžství. Jako čtrnáctiletý chlapec vstupuje do Třetího řádu sv. Františka a po třech letech žádá o přijetí do řádu prvního. Přijímá jméno Jan Evangelista. Po roce noviciátu skládá první sv. sliby a přihlašuje se na teologickou fakultu v Praze. V r. 1923 je vysvěcen na jáhna a 15. června 1924 jej biskup Jan Nepomuk Sedlák v Praze světí na kněze. Začíná hlásat Boží slovo s radikální opravdovostí a probouzí pražský katolický život. Stává se pro mnohé duchovním vůdcem a vyhledávaným zpovědníkem. Z hloubky své víry oživuje Třetí řád sv. Františka a vede jeho členy k životu podle evangelia. Z nadšení pro evangelium a užší následování Krista zakládá společenství Sester Apoštolátu sv. Františka. V letech 1925 – 1930 studuje na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, kde promuje. Působení otce Jana mezi mladou katolickou inteligencí ukazuje na

potřebu náboženského vzdělávání. Koncem třicátých let zakládá v Praze na Jungmannově náměstí studijní ústav Studium catholicum na vysokoškolské úrovni. Vydává modlitební knížku K Bohu, později Duchovní život a Učení víry. V r. 1938 se stává provinciálem františkánského řádu v Čechách a na Moravě. Památkou na jeho působení na Spořilově je kostel sv. Anežky České. Dává také podnět ke stavbě kostela sv. Františka v Krči, sv. Alžběty ve Kbelích a kostela sv. Vojtěcha ve Čtyřech Dvorech v Českých Budějovicích. Jako duchovní rádce vede členy Katolické akce, České ligy akademické a katolické lékaře ve Společnosti sv. Lukáše. Je vzorem, zpovědníkem a oporou mnohým kněžím, pro které má studijní konference, přednášky a exercicie.

Po nastolení totalitního režimu je otec Jan 14. března 1950 v Nespekách zatčen a odsouzen na 14 let těžkého vězení. Nastává pro něho doba utrpení a vydávání svědectví Kristu. Na svobodu je propuštěn 12. září 1963. Poté žije v Nespekách pod dozorem Státní bezpečnosti až do uvolnění politické situace v r. 1968. Po krátké době svobody je zbaven souhlasu ke kněžské službě a znovu sledován. Od září 1981 dostává cesta utrpení otce Jana podobu nemoci a fyzické bezmocnosti. Žije v Nespekách, zcela odkázan na péči sester. Osvědčuje se trpělivostí, vděčností a hlubokým prožíváním jednoty s Ježíšem. Pán přijímá k sobě svého služebníka Jana svým věčným objetím 7. ledna 1991: **„Pojď se radovat se svým Pánem!“** (srov. Mt 25,21)

Diecézní proces blahověčení Otce Jana Evangelisty Urbana byl zahájen 8. listopadu 2000.

P. IGNÁC STUHLÝ, SDB.

„Pracujme, dokud je den. Až přijde noc, tak se postará Pán.“ (P. Ignác Stuchlý, SDB)

Ignác Stuchlý se narodil 14. prosince 1869 v malé vesnici Boleslaw v Horním Slezsku, dnes na území Polska. Otec se jmenoval Šimon Stuchlý, matka Marianna, rodem Procházková. Spolu s rodiči a dalšími dvěma bratry žili na zemědělské usedlosti. Ignác

byl velmi praktický, měl rád koně. Jeho cesta za životním povoláním nebyla přímá a jednoduchá, ale naopak docela klikatá. V roce 1891 pocítil zřetelné volání k řeholnímu a kněžskému životu. Byl však pozdním povoláním, bylo mu tehdy už 22 let. Žádal o vstup k jezuitům. Byl přijat. Padlo však rozhodující slovo: „Nepůjdete k jezuitům, nýbrž k salesiánům, k Donu Boskovi do Turína.“ Tím dostal jeho život zcela nečekaně definitivní směr. Zde studoval a nasával salesiánského ducha. Dne 3. listopadu 1901 byl vysvěcen na kněze.

Své salesiánské mládí prožil v Gorici, na pomezí Itálie a Slovinska, tehdy součásti Rakouska-Uherska. Byl otcem a učitelem místní mládeže, stal se známým po celém okolí jako horlivý apoštol a cítil se zde šťastný. Ignác Stuchlý se od r. 1925 podílel na přípravě českého salesiánského díla. Vybudoval první dům ve Fryštáku, pak salesiánský ústav a kostel v Ostravě. Obětavě řídil svěžené domy i duše bratří, sháněl prostředky pro působení salesiánského díla i pro samotné svěžené hochy. Prál si, aby salesiánská centra byla domy přetékajícími láskou, skoro aby se tak i jmenovaly.

Dne 5. března 1950 se večer na chodbě, obklopen kleriky, skácel raněn mozkovou mrtvicí. Pomalu se ze záchvatu dostával. Ležel ve svém pokoji, kde se neustále dnem i nocí střídalo 24 kleriků, aby mu mohli okamžitě pomoci, když potřeboval. Neustále se modlil a dával dobrý příklad trpělivého snášení nemoci. Dne 15. března 1950 byli do ústavu nasazeni vládní zmocněnci. Před Stařečkem (= P. Stuchlý) se to tajilo, aby se nerozrušil. V noci z 13. na 14. dubna 1950 byl ústav v noci přepaden policií a všichni spolubratři i hoši byli odvezeni. Ignác Stuchlý zůstal sám. Zprávu o násilné likvidaci všech ústavů přijal s klidem. O něco později byl převezen k sestřím františkánkám do Lukova, kde byl domov důchodců. Pobyt v Lukově byl určitou internací. Nesměl ven ani se někam odstěhovat. Jevil vždy živý zájem o spolubratry, povzbuzoval a vléval naději. „**Jen vytrvat a držet fest,**“ to bylo jeho oblíbené rčení. Dne 8. ledna 1953 měl druhý záchvat mozkové mrtvice, ze kterého už nepovstal. Trpěl při plném vědomí s naprostou odezdaností do Boží vůle. V sobotu 17. ledna 1953

se podařilo, že se k němu dostal spolubratr P. Rudolf Chudárek. Mohl pozvednout jeho pravici a s ní požehnat vzdáleným synům a přátelům. Hned na to umírající klesl do podušky a klidně odevzdal duši Bohu. Ze všech projevů nad hrobem vyznívalo přesvědčení, že zemřel světec.

„Všichni ho měli nesmírně rádi a pojmenování Stařeček vyjadřovalo opravdovou úctu a obdiv k jeho nesmírné a přitom namáhavé práci pro záchranu duší. Jeho pevná víra, naděje a láska přitahovala ke zpovědnici, ve které trávil hodiny a hodiny,

velké množství těch, kteří chtěli slyšet laskavé a moudré slovo pastýře duší, aby posilnění jeho svatým zápalom mohli překonávat problémy v každodenním životě.“

Vzpomínka otce Aloise Slováka, SDB načrtává postavu skutečného otce s darem utěšovat:

„Jednou ve Fryštáku jsem onemocněl. Ležel jsem v ložnici nahoře. Večer před požehláním mne navštívil Don Stuchlý. Právě se odkudsi vrátil a hned šel za mnou nahoru. Jistě byl unavený a nohy ho bolely. Rozveselil a potěšil mě, jak jen to uměl. Dlouho do noci jsem přemýšlel, proč mne má Don Stuchlý rád. Dnes vím, že nás měl všechny rád. Přímou jsem byl ohromen jeho láskou a důvěrou v Ořechově a v Přestavkách, když se mnou jednal, jako bych byl kdovíjak dokonale a moudrý a jako by úplně zapomněl na minulost, kdy jsem nedbal jeho rad a napomenutí, a tak ho zarmucoval. Ba dokázal se mne i zastat, když viděl, že mne někteří spolubratři osočují. Když se opravoval Ořechov, zažívali jsme mnohdy napjaté chvíle. A v tom nejkritičtější momentu, kdy se zdálo, že povolí nervy magistrovi i prefektovi, objevil se Stařeček, rozhlédl se kolem, opásal se modrou zástěrou a postavil se do řady noviců a společně s nimi podával cihly s takovou vytrvalostí, že nás všechny uondal. A úsměv stále na tváři. Vždyť on byl vtělená láska.“

Proces blahohřečení moudrého Stařečka, P. Ignáce Stuchlého, SDB, započal r. 1989.

V listopadu, již poněkolikáté, proběhl v naší farnosti kurz ikonopisu. Se zatajeným dechem jsme mohli při nedělním svěcení ikon obdivovat vzniklá nádherná díla. Poprosili jsme pana Martina Damiána, aby nám kurz ikonopisu přiblížil.

• Jak jste se k ikonopisu dostal Vy sám?

K tvorbě ikon jsem se dostal před 18 lety, kdy jsem žil v klášteře bratří kapucínů v Olomouci. Tehdy jsem pocítil zvláštní touhu vytvořit pro sebe ikonu Krista, kterou bych měl k soukromé modlitbě a rozjímání. Osobně jsem se bránil myšlence, že bych ikonu tvořil já sám. Měl jsem z toho obavy, že vyplývám barvy, promarním čas a nakonec ikonu stejně nevytvořím. Když tento pocit přetrvával víc jak měsíc, poprosil jsem bratra, který byl zručný, jestli by mi připravil dřevo na ikonu. Ochoťně mi ho připravil a pak už jsem začal s tvorbou první ikony. Moje znalosti o tvorbě ikon byly velice chabé, a tak ikona nebyla vytvořena úplně podle pravidel. Ale byl to pro mě jakýsi start pro další rozvoj v tomto sakrálním umění.

• Čím Vás ikony uchvátily?

Dřív jsem ikony bral jako staré křesťanské umění, které je již dávno překonané. Ale když jsem pak začal ikony tvořit, více se zajímat o teologii a symboliku, úplně mě tvorba ikon uchvátila. Je to krásná práce, při které se používají přírodní materiály: dřevo, klíhy, plavené křídly, zemina z Jeruzaléma, zlato a žlutková tempera, kterou si ikonopisec

míchá sám pomocí žloutku, octa, esenciálního oleje a barevných pigmentů. A myslím si, že právě tato stará technika tvorby mě uchvátila.

• Proč ikony? Čím se liší ikona od obrazu?

V minulosti jsem zkoušel tvořit i jiná výtvarná díla pomocí olejových barev nebo akrylu. Ale nakonec jsem se vždy s jakousi touhou vracel k tvorbě ikon. Možná proto, že předlohy ikon jsou nějakým způsobem dány. Když ikonopisec tvoří ikonu, měl by se řídit přesnými pravidly a tato pravidla působí na nitro člověka a mění naše myšlení a postoj srdce. U běžného výtvarného umění se člověk většinou snaží vyjádřit své pocity, nálady, své postoje. U ikon je to obráceně, fantazie zde nemá příliš co dělat. Ale pokud se člověk ztíší a pustí se do tvorby ikony, působí to blahodárně na jeho duši.

• Co je potřeba k ikonopisu?

Ikony se opisují, jako se třeba ve středověku opisovalo Písmo svaté a duchovní literatura, tak se „opisují“ ikony. Jsou brány jako Slovo v obraze. Proto hovoříme také o „ikonopisu“ a nikoli o ikonomalbě. Každý, kdo chce tvořit ikonu, je dobré, když si vybere téma, které by chtěl tvořit. A také si zjistí symboliku na ikoně. Každá ikona má v sobě teologickou informaci, která při opisování by měla zůstat zachovaná.

• Jaké by měly být schopnosti účastníka? Výtvarné? Teologické znalosti? Schopnost rozjímat?

Jelikož jsem přesvědčen, že ikona je na prvním místě výsledkem modlitby a duchovního života, tak je důležité, aby se účastník kurzu uměl modlit. Teprve na druhém místě se dá hovořit o ikoně jako o výtvarném díle. Pokud člověk má zkušenosti s výtvarným uměním, může to být přínosem. Ale mnohem důležitější je touha po této tvorbě. Osobně si myslím, že pokud je tato touha od Boha, dá Bůh člověku i dar zručnosti, aby tuto svoji touhu mohl naplnit.

• Jak byste pozval na kurz někoho, kdo se cítí být výtvarně naprosto neschopný (jako třeba já...)?

Je to jednoduché. Ikony se nemalují, ale píší. Pokud někdo neumí malovat, to nevadí. Pokud umíte psát, máte výborný předpoklad, že ikonu napíšete. Pokud člověk má pocit, že je neschopný nebo nehodný stát se tvůrcem ikony, je to dobré

znamení. Moje osobní zkušenost je taková, že pokud přistupuji k tvorbě s pokorou, s určitým respektem, že tvořím něco, co mě přesahuje, na co nemám, tak se dílo nakonec zdaří. Ale pokud k tvorbě budu přistupovat naprosto suverénně, tak veškeré moje úsilí skončí zmarem. Pokud nezměním svůj postoj, své srdce a myšlení, pokud nepustím Boha do svého života, aby On sám konal.

• O čem ikony vyprávějí? Jak je číst?

V minulosti lidé uměli v ikonách velice dobře číst. Bylo to také tím, že sami neuměli psát ani číst, a ikony jim sdělovaly pomocí symbolů pravdy křesťanské víry. My dnes máme k dispozici Písmo svaté, duchovní literaturu a většinu důležitých věcí si sami přečteme. Ikony jsou nám dnes spíše doplněním toho, co jsme přečetli nebo co už známe. Nicméně stále nám mohou být velkým duchovním naplněním při rozjímání a modlitbě, kdy můžeme na sebe nechat působit kompozici a barvy. Kardinál Špidlík kdysi řekl, že co svatopisci nedokázali svými slovy vyjádřit, doplňují ikonopisci teologií zobrazených postav a barvami na ikoně.

Podle teologie je ikona okno do nebe, takže můžeme tímto oknem nahlížet do Božího království a rozjímát. Tradičně se kláštery stavěly do kvadratur a uprostřed byl rajský dvorek. Tam mohl vstupovat obvykle jen představený kláštera a zahradník. Mniši mohli chodit jen podél křížové chodby, jejíž okna vedla do rajského dvorku, který byl symbolem ztraceného ráje po pádu prvního člověka do hříchu. Bylo jim tam zakázáno vstoupit, mohli jen okny nahlížet do toho prostoru a kochat se květinami a stromy, které tam kvetly a přinášely ovoce. Podobné rozjímání jako před ikonami. Také jimi nahlížíme do nebeského prostoru, kam je nám zakázáno prozatím vstoupit.

Tvorba ikony je duchovní cesta. Může se zdát krásná na svém konci, když je ikona dokončena. Ale během tvorby ikonopisec prožívá chvíle radosti, ale také vnitřní boje, aby dokázal ikonu nakonec správně dokončit. Myslím si, že mnoho účastníků kurzu tuto nesdělitelnou zkušenost má. A přestože je to mnohdy těžká zkouška pro člověka, mnozí se vrací, aby touto zkušeností opět prošli a při tvorbě ikony nacházeli Boží krásu. Možná proto, že radost z dokončené ikony je mnohem větší než boje, které osobně zažívali během její tvorby.

*Za čas a laskavý výklad děkuje Blanka
(Taky máte chuť jít to přišť zkusit?)*

SVATÝ MIKULÁŠ BYL V KCMT

Příprava letošní mikulášské nadílky byla napínavá až do poslední chvíle. Po loňské pauze, kdy jsme konání nadílky zrušili úplně, jsme letos byli odhodlaní akci uskutečnit alespoň v minimální formě v podobě pouhého výdejního okénka s Mikulášem.

Základním úkolem bylo přesunout akci z vnitřních prostor ven. V úzkém týmu se nám toto podařilo a vymysleli jsme ideální venkovní průběh s několika různorodými stanovišti a dalšími aktivitami. Otázek ale zůstávalo stále dost. Jaké bude počasí? Co bude povoleno? Co bude bezpečné pro všechny zúčastněné? Kolik přijde lidí? Kolik připravit balíčků? Koho pozvat k balíčkování a k pomoci na místě? Jak se rozhodnout?

Den D se blížil. Některé věci se ustálily (např. o balíčkování se postaraly Kostičky ze Sněhové vločky s několika dobrovolníky), ale jiné bylo potřeba přehodnotit. Stanoviště najednou nebyla povolenou ani bezpečnou variantou, jak děti potěšit. Naopak bylo potřeba zajistit, aby se lidé shlukovali co nejméně.

Díky Bohu, obrovské podpoře ze strany farnosti, andělské Sněhové vločky a všem dalším dobrovolníkům se mikulášská nadílka opět vydařila. Děti přišlo necelých 300 a odcházely ze setkání s Mikulášem s balíčkem v ruce spokojené, mnozí i s fotkou s andělem či zážitkem z nasvícené kaple. Malé čertí pekličko nám tentokrát ztvárnili kamarádi ze Saber Academy za použití světelných mečů. Andělé na pekličko po celou dobu svědomitě dohlíželi, aby se moc nerozdivočelo. Když se tak stalo, zavolali na pomoc svatého Mikuláše, který řádění pokaždé okamžitě zarazil.

Radujte se! Anička

KSK
PRAHA

KŘEŠŤANSKÝ SPORTOVNÍ KLUB PRAHA

Tradiční lyžařké/snb výcviky o jarních prázdninách

Jak to všechno začalo...

Na počátku bylo křesťanské centrum v Modletické a okolní ulice plné dětí. V křesťanském centru byla parta mladých lidí, kteří se vytrvale modlili a nabídli své síly službě Jižnímu Městu. A v takové konstelaci zpravidla služba na sebe nenechá dlouho čekat. A tak se děti, jejichž hernou bývala ulice, pomalu stěhovaly do křesťanského centra.

Stojíme na vrcholu šumavského Pancíře. Jeden dospělý a hlouček dětí. S výjimkou jednoho dítěte mají lyže na nohou poprvé. Nikde nikdo. Hory bez lidí, před námi kypře prašanem vystlaný vrcholový svah a pak 500 metrů podvrcholová rovina. "Kdo spadne, šlape půl kilometru," konstatuje dospělý, odpíchne se a předvede, kam až se dá dojet "zadarmo". Motivační trik se nezdařil. Následky pozoruje dospělý ze vzdálenosti půl kilometru - sněhuláky rozptýlené v závějích po svahu, s nejvyšší četností podle gaussovského rozdělení těsně pod vrcholem. Z toho dospělému vychází jediné, holt si vyslápně...

Po počátečním neúspěchu to však děti nevzdaly. A tak díky jejich houževnatosti a dostatku lesních cest s mírným klesáním již v druhé půlce týdne sjely snad všechny sjezdovky v okolí. Zúčastněný dospělý však další experimentování vzdal a před další akcí o následujících jarních prázdninách absolvoval povětivě školení a zkoušky lyžařských instruktorů.

Díky úspěšným grantovým projektům Alice, tehdejší ředitelky křesťanského centra, se první lyžaře podařilo vyzbrojit tak, že je to nestálo vůbec nic. Od té doby je ve farnosti k dispozici lyžařna, udržovaná za půjčovní dobrovolné, nyní přístupná z garáže KCMT. Péči o ni nově přislíbil Matouš.

První pokus o lyžák se odehrál na Šumavě v roce 2001. Od té doby se vedoucí dlouhodobě připravují na kvalifikovanou výuku lyžování a od roku 2007 i snowboardingu. Neodmyslitelnou součástí lyžáků je večerní program, který se snaží pobavit, povzdělat, pokamarádít a někdy i nenápadně povychovat děti až mládež napříč věkovými skupinami. Musíme touto cestou poděkovat i duchovním správcům naší farnosti, že se většinou s námi do hor vydávali, abychom neztráceli ze zřetele péči o duši. Účast duchovního je přislíbena i pro rok 2022.

2005

2005

2006

2008

2008

2008

5.–12. 3. 2022

Jarní prázdniny na lyžích a snowboardech v Krkonoších pro děti a mládež

Chata Lucký, Pec pod Sněžkou

Stále je možné se hlásit na lyžařský
a snowboardový výcvik o jarních prázdninách
pro děti a mládež od 8 do 26 let.

- kvalifikovaná výuka lyžování
a snowboardingu
- večerní zábavně vzdělávací program
- jeden z nejlepších ski areálů v ČR
- nezapomenutelné okamžiky a zážitky
- chata v dojezdové vzdálenosti od sjezdovky
- pro děti a mládež od 8 let do 26 let
- tradice již 20 let

Info a přihlášky: <https://kskpraha.org>
e-mail: hory@kskpraha.org
tel.: 608 228 730 (Honza)

Milé děti, poklonit se miminku Ježíškovi přišli i Tři králové, které k jesličkám dovedla hvězda. Dnes vám nabízíme různé královské čapky s různým počtem ozdob. Zkuste je spočítat a přiřadte ke každé čapce správnou číslici!

3

8

2

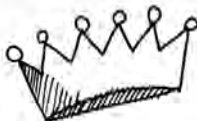

5

6

4

1

7

Příště se na vás těší
Martina Hlaváčová

Ahoj holky a kluci, víte, čím končí doba vánoční? Až lednovým svátkem Křtu Páně, tedy událostí, kdy byl kupodivu pokřtěn Ježíš, už coby dospělý muž. Pojdme si to trochu osvěžit malým kvízem. Do tabulky dole запиšte k číslům otázek písmeno, označující správnou odpověď. Dozvíte se, co důležitého při této události zaznělo – a to samé zní i při našich křtech! Škoda, že na to (někdy) zapomináme... (Pozor, některá čísla se vyskytují dvakrát.)

1) Kdo vlastně Ježíše pokřtil?

Apoštol Petr . . . . . k
Mojžíš l
Jan Křtítel . . . . . m

2) Jak se jmenovala jeho maminka (toho, kdo Ježíše pokřtil)?

Anna . . . . . a
Alžběta . . . . . ů
Miriam . . . . . e

3) A táta?

Zachariáš . . . . . j
Jozue . . . . . s
Jáchym . . . . . d

4) Kde se to stalo?

Mrtvé moře . . . . . e
Eufrat . . . . . k
Jordán i

5) Jaký živočich se při křtu náhle objevil?

holubice l
ledňáček . . . . . o
orel v

6) Kde žil ten, který takto křtil?

ostrov Kypr . . . . . h
poušť . . . . . o
Jeruzalém . . . . . y

7) Co měl na sobě ten, který křtil?

velbloudí srst v
římská tunika . . . . . r
rabínský plášť . . . . . u

8) Čím se živil?

manou . . . . . s
fíky l
kobytkami . . . . . a

9) Jak křest probíhal?

pomazáním olejem i
ponořením do vody . . . . . n
vkládáním rukou . . . . . o

10) Co při křtu říkal ten, který křtil?

Amen . . . . . t
Aleluja c
Obraťte se . . . . . y

11) Jak a proč se tu ocitl Ježíš?

Bylo mu teplo . . . . . š
Chtěl se s námi ve všem ztotožnit . . . . . s
Šel náhodou kolem . . . . . p

„To je (tajenka)...“

			X										X			
1	2	3		1	4	5	6	7	8	9	10		11	10	9	

zprávičky z Farní charity

Tříkrálová sbírka 2022

Na začátku roku opět proběhne v celé republice Tříkrálová sbírka, kterou organizuje Charita k podpoře svých lokálních, celostátních i zahraničních aktivit. Loňskou Tříkrálovou sbírku jsem 2. ledna 2021 uvítala pozitivním testem na covid-19. Koledování on-line jsem našťastí mohl řídit i z postele, takže se moje nemoc průběhu sbírky nijak nedotkla. Jakým způsobem budeme koledování organizovat v roce 2022, je zatím ve hvězdách. Organizátoři sbírky samozřejmě doufají, že sbírka proběhne klasickým, osvědčeným způsobem a koledníci se vydají s požehnaním do ulic.

Výtěžek Tříkrálové sbírky je rozdělován dle následujícího klíče: Arcidiecézní charita Praha využije 15 % získaných finančních prostředků k výstavbě Komunitního centra sv. Anežky v Praze a podpoře nového Komunitního centra sv. Zdislavy v Kolíně. 10 % ze získaných prostředků půjde na zahraniční projekty Arcidiecézní charity Praha, konkrétně na pomoc rodinám, seniorům a dětem v Bělorusku a Uzbekistánu. 5 % z vybrané částky bude použito k podpoře celostátních charitativních projektů. 5 % jde na režijní náklady sbírky, tedy ve prospěch Charity ČR.

65 % z vybrané částky se vrací zpět k subjektu, který sbírku organizuje v dané lokalitě, tedy k nám na Charitu Praha – Chodov. Naše Charita potřebuje koupit nová auta pro terénní sociální služby. Máme k tomuto účelu podanou žádost o podporu z evropských fondů, které na nákup vozů pro terénní sociální služby přispívají částkou do 95 % z ceny vozu. Výtěžek Tříkrálové sbírky 2022 přidáme k poštovní sbírce 2021 a celou částku použijeme na spolufinancování nákupu potřebných aut.

Jakým způsobem můžete do Tříkrálové sbírky přispět? Doufáme, že mezi 1. a 16. lednem 2022 bude možné vhodit peníze koledníkům do

zapečetěných kasiček. Byli bychom rádi, kdyby koledníci mohli koledovat alespoň v omezené míře u kostelů, pokud to nepůjde obvyklým způsobem. Po Praze by také měly být rozmístěny stacionární kasičky. Seznam míst, kde budou tyto kasičky umístěny, najdete na webových stránkách a facebooku jednotlivých Charit a Tříkrálové sbírky. Dále můžete finanční prostředky poslat pomocí on-line koledy. Ta bude probíhat od 1. ledna do 30. dubna 2022.

Finanční prostředky je možné poslat na **číslo účtu 66008822/0800**, pokud chcete podpořit přímo naši charitu, zadejte do platebního příkazu i **variabilní symbol 777910016**. Platbu můžete poslat i přes webový formulář na webových stránkách **www.trikralovasbirka.cz** a z nabídky si vybrat Charitu, kterou chcete podpořit. Poslední možností je načíst QR kód zde v článku, na našich webových stránkách nebo facebooku a na plakátech, které jsou k dispozici v obou farních kostelích. Byli bychom vám velmi vděční, kdybyste připravené plakáty roznesli po domech v okolí vašeho bydliště.

Za vaší pomoc, podporu a dary vám velice děkujeme.

**Přeji vám požehnaný rok 2022,
Eva Černá**

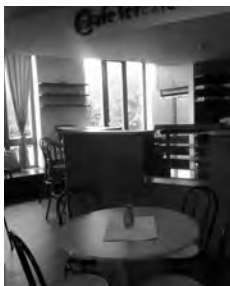

afeTerezie

Otevírací doba:

Po	15.30–21.30
Út	15.30–21.30
St	15.30–20.00
Ne	10.00–13.00

3.–4. 1. KAVÁRNA ZAVŘENA

KNIŽNÍ OBCHŮDEK

• Jan Paulus / Vojtěch Kodet:

Bůh své bitvy neprohrává

Doron

Karmelitán P. Vojtěch Kodet v obsáhlém knižním rozhovoru líčí svůj životní příběh. Postupně poznáváme jeho předky, dědečka, který prošel ruským zajetím, otce, bývalého politického vězně. Vzpomíná na dětství na venkově, hledání životní cesty, poměry v litoměřickém semináři, kněžské štace i sledování ze strany StB, obnovu kláštera v Kostelním Vydří nebo na svou službu exorcisty. V otevřeném dialogu líčí i nelehká období života a otevírá témata, která jsou pro něj důležitá: víra jako osobní vztah, odpuštění, uzdravení, umění rozlišování nebo život s Božím slovem. Svě životní ohlédnutí rámuje také bohatou fotopřílohou a krátkými úvahami – monology.

• Chiara Amirante:

Radost, to je kumšt

Paulínky

Autorka neměla a nemá na růžích ustláno a už pár desetiletí doslova „sbírá z popela“ zástupy životních ztroskotanců. Její návod, jak žít radost, která je darem Vzkříšeného, je prostý i velmi náročný: Vzít evangelium vážně, začít žít doopravdy jako Kristův učedník. „Před více než dvaceti lety jsem začala v noci chodit do ulic. Vedla mě k tomu prostá touha – podělit se s těmi zoufalými mladými lidmi o to, co změnilo můj život. Chtěla jsem sdílet svůj objev s těmi, kdo hledají laciné štěstí v umělých rájích tohoto světa, až se propadají do spárů pekla, které jim drásá duši. Toužila jsem jim sdílet, že je možné žít v trvalé radosti a že plná radost, již dává Kristus, obtočí i v těch nejhorších životních zkouškách.“ (z úvodu autorky)

PROGRAM / AKCE

■ 2. 1. / 18.00 – Česká mše vánoční J. J. Ryby.

Koncertní provedení v podání souboru z řad absolventů Arcibiskupského gymnázia v Praze a jejich přátel. Pod vedením Ondřeje Dobisika. Vstupné dobrovolné (KCMT).

■ 13. 1. / 19.00 – Zastavení u Matky Terezy s Tomášem Kotrlým,

poradcem pro pozůstalé a renomovaným odborníkem na pohřebnictví. Působí na Ministerstvu pro místní rozvoj ČR a na KTF UK, kde vyučuje kurz Kultura pohřbívání. • V pandemii prožívá mnoho lidí odchody blízkých dramaticky. Jak vrátit odcházení z tohoto světa důstojnost? (také on-line na Youtube/kcmtpraha)

■ 16. 1. / 15.00–18.00 – Tančírna se skupinou

Hvězdný prach. Vstupné pro pár 150 Kč, pro jednotlivce 80 Kč. (KCMT).

■ 21. 1. / 20.00–01.00 – Farní ples v KCMT.

Akce se uskuteční, pokud to dovolí epidemická situace. Sledujte prosím náš web a FB.

SETKÁNÍ

■ Setkání společenství Hnutí fokoláre – 3. 1.

2022 od 19.15 v KCMT. Slovo života na leden: „Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ (Mt 2,2) Jana a Viktor Friedovi – tel. 731 625 949.

■ Páteční dopolední setkávání (nejen pro seniory)

– každý pátek v 9 hod. v kapli KCMT bohoslužba slova se sv. přijímáním s jáhnem Pavlem Urbanem, poté posezení ve foyer. Přijďte mezi nás podělit se o své radosti i starosti a najít společenství. Srdečně zveme! J+V Friedovi.

■ Život z víry – každou středu v 19 hod. ve farním sále u sv. Františka.

Dveře jsou otevřené každému, kdo se chce blíže seznámit se základy křesťanské nauky. Srdečně zve jáhen Pavel Urban.

■ Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené

se koná ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V lednu se sejdeme **5., 12., 19. a 26.1.** Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301.

ÚMYSLY A POŠTOLÁTU MODLITBY

- **Úmysl papeže:** *Za skutečné lidské bratrství.* – Modleme se za všechny, kdo jsou diskriminováni a pronásledováni kvůli náboženství; ať ve společnosti, v níž žijí, jsou uznána jejich práva a důstojnost, pramenící ze skutečného lidského bratrství.
- **Národní úmysl:** *Za lidi sevřené strachem.* – Modleme se za všechny, kteří se obávají nového roku, aby zakusili pokoj od Pána.

KONTAKTY • AKTUÁLNÍ POŘAD BOHOSLUŽEB

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4
Tel: 242 485 826
E-mail: kancelar@kcmt.cz
Úřední hodiny:
Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4
Tel: 272 934 261
E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy	
Pondělí	–	–	
Úterý	18.00	–	
Středa	–	18.00	
Čtvrtek	–	6.45	
Pátek	18.00	9.00	Bohoslužba slova se sv. přijímáním
Sobota	8.00	–	
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00	

Jedna nedělní bohoslužba je přenášena na [youtube.com/kcmtpraha](https://www.youtube.com/kcmtpraha)

Bohoslužby v Domovech pro seniory Donovalská a K Milíčovu jsou v současné době přístupné pouze pro klienty.

☎ / mob.

e-mail

P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: **Sberbank 4200060575/6800, Komerční banka 19-9362170227/0100**

Příští uzávěrka bude **15. ledna 2022.**

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Fchodoviny

Zpravodaj RK farností Praha – Chodov / 2022 / ročník 21 • redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedlová (rozhovory), Josef Karhan • korektury: Lenka Doležalová • typografie: Josef Karhan • foto: Ani Procházková a spol.
• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tiskne: TLAMA design